

Regjeringen derved, at det vedtager Beslutningen uforandret, som den er kommen fra Folkethinget.

Krieger: Jeg haaber, at jeg skal kunne følge denne Opfordring fra den ærede Indenrigsminister og stemme for Forslaget, men jeg kan dog ikke gjøre det uden at udtale min Opfattelse af det foreliggende Forslag, en Udtalelse, hvormed jeg ikke troer at komme i nogen Strid med Regjeringen. Jeg vil begynde med at sige, at Regjeringen i Gjærningen har vist, at den ikke anseer Beslutningen for nødvendig. Jeg holder mig nu heller til Gjærningen end til Ordene. Gjærningen bestaaer i, at der er forelagt Lovforslag vedkommende disse Districter i Folkethinget, Lovforslag, der altsaa forudsætte Rigsdagens Ret, inden denne Beslutning er bleven vedtagen i begge Rigsdagens Thing. Dersom Rigsdagens Samthkke til denne Beslutning var nødvendig, saa vilde jo Regjeringen umulig kunne have betragtet Landsthingets Votum som ligegyldigt og forelagt Lovforslag i Folkethinget, forinden dette Forslag er gaaet igjennem i Landsthinget. Jeg troer nu ikke, at denne Beslutning er nødvendig; men jeg kan som sagt stemme for den, da den efter min Opfattelse er uskadelig, og jeg vil gjøre det, forbi Regjeringen dog synes at lægge Vægt paa den. Regjeringen kan jo maaskee have andre Grunde, end der er blevet forklaret; men, naar saa er, finder jeg, at det, hvis der ingen Mislighed er forbunden med Beslutningens Vedtagelse, vil være rigtigt at rette sig efter Regjeringens Onske. Men Et kan jeg ikke undlade at gjøre gjældende. Den Form, som her er benyttet, er ganske eiendommelig. Grundloven kjenner undtagelsesviis enkelte Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om et Samthkke, men det er saadanne Tilfælde, hvor, naar Samthkket er givet, Sagen dermed er klar og endt. Grundloven omtaler derfor ganske vist i almindelige Udtryk, at Regjeringen kan lade forelægge Forslag ikke blot til Love men ogsaa til Beslutninger, men Beslutningsformen er ikke i Grundloven gennemført uden for visse enkelte, bestemte Tilfælde. Som denne Beslutning nu her er forelagt, er det mig ganske klart, at

der ikke kan være Tanke om, at den som saadan skulde være Gjenstand for kongelig Sanction. En Beslutning som hedder; „Rigsdagen samthkker herved for sit Vedkommende i, at de i Henhold til Fredstractaten af 30te Octbr. 1864 fra Hertugdømmet Slesvig adskilte Districter indlemmes i Kongeriget Danmark“ kan naturligviis som saadan i denne Form umuligt være Gjenstand for kongelig Sanction, og lige saa lidt kan den benyttes til Grundlag for nogensomhelst kongelig Act igjennem en Omskrivning; thi det maa jo bestemt fastholdes, at en Rigsdagsbeslutning, som skal offentlig forkyndes, nødvendig maa træde frem i en aldeles uforandret Skikkelse. Men vil man da sige: Hvad betyder da den hele Beslutnings Tagelse? For at sige det med eet Ord, jeg betragter denne Beslutning alene som et Vidnesbyrd om, at Rigsdagen ikke i nærværende Tilfælde forlanger, at der ad grundlovsmaessig Veie skal tages Beslutning om de omhandlede Districters Incorporation i Kongeriget. Efter denne Opfattelse kan jeg stemme for Beslutningen. Jeg tør troe, at der i det, jeg har sagt, ikke er Noget, der kan fremkalde Modsigelse fra Regjeringens Side.

Ministeren for Kirke- og Under-

viisningsvæsenet: Jeg kan paa Regjeringens Vegne udtale, at det ærede Medlem ikke tager Feil i den Udtydning af Udkastet, som han har givet; men paa den anden Side vil jeg haabe, at han ogsaa vil see, at der ved Vedtagelsen af denne Beslutning vil blive tilveiebragt noget større Sandsynlighed for, at de Love, hvorved Incorporationen i Gjærningen skal udføres, ville komme til at gaae en jævner, roligere og, som jeg haaber, ogsaa hurtigere Gang.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den og sidste Behandling fattes under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 38 Stemmer.